

Tony Mott

Toamna se numără cadavrele

Copyright@ TRITONIC 2020 pentru ediția prezentă

Toate drepturile rezervate, inclusiv de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacâzelor, nr. 5, București

email: editura@tritonic.ro

www.tritonic.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MOTT, TONY

Toamna se numără cadavrele / Tony Mott. - București :

Tritonic Books, 2020

ISBN: 978-606-749-495-2

821.112.2

Coperta Alexandra Bardan

Editor Bogdan Hrib

Bun de tipar: decembrie 2020

Tipărit în România

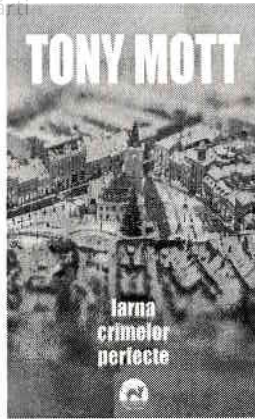
Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

TONY MOTT

TOAMNA SE NUMĂRĂ CADAVRELE

București, 2020

Iarna crimelor perfecte

Volumul 1 din seria Gigi Alexa

CAPITOLUL 1 Duminică, 1 septembrie

FRIGUL este cel mai bun prieten al omului mort. Temperaturile scăzute îl ajută să se mențină. Ea se împrietenise cu morții de mult timp, dar cu frigul încă are o relație dificilă. Pentru că ea e încă vie. Genul ăsta de glume pe care le face din când în când îi sperie puțin pe cei din jur, mai ales pentru că râde cel mai tare dintre toți, își dă capul pe spate și coama de păr blond și creș se scutură în timp ce hohotește. „Doamna doctor Regina Alexa” se prezintă Gigi; așa-i plăcea ei să-și spună de când era mică. Acum e mândră de ea de cele mai multe ori, dar motivele sunt exclusiv profesionale: e medic legist, are un doctorat la CV. Plănuiește chiar să mai facă unul și colaborează cu poliția atunci când sunt cazuri dificile. Încearcă să evite să se gândească la viața ei prea des, știe că ar cam trebui să schimbe ceva, încă locuiește în casa în care s-a născut în urmă cu aproape patruzeci de ani, s-a mutat împreună cu iubitul de un an și încă nu știe ce părere ar trebui să aibă despre asta, probabil că regretă. N-are copii și nici nu vrea. Ține un motan, pe Morty, căruia îi dă de mâncare înainte să iasă pe ușă.

Dimineața e răcoroasă, vara se agață cu mâinile și cu picioarele de marginea tăioasă a anotimpurilor, noaptea o alungă de pe scenă, dar soarele o repune la loc de cinste ziua. Probabil că se vor face aproape 30 de grade la prânz, acum

sunt doar 16; e plăcut să simtă diferența de temperatură față de căldura din Grecia. Îi plăcea să se trezească târziu dimineața, atunci când venea soarele peste ea și începea să se încingă. Dormea goală și, înainte să deschidă ochii, simțea cum transpiră. Mai aștepta câteva clipe și abia apoi își făcea vânt cu cearsăful, tremura puțin, apoi se dădea jos din pat. Prefera halatul bej din mătase naturală, pentru că îl percepea ca pe a doua piele, apoi pleca în căutarea lui Radu care era deja pe terasă în așteptarea ei. L-a întrebat de mai multe ori de ce așteaptă după ea în loc să se ducă pe plaja care era la o aruncătură de băț, la propriu, în loc să stea acolo bosumflat că ea nu apare mai repede.

Se cuplaseră când ea o terminase cu Vlad, genul de poveste de dragoste imposibilă, din care toată lumea iese sifonată la sfârșit. Vlad îi era colaborator, așa îi plăcea să spună, doar că era mult mai mult, el era șeful poliției pe când ea abia începuse să-și bage nasul în anchete. Susținerea lui a ajutat-o foarte mult și a început destul de repede să confunde interesul lui profesional față de ea cu admirația, astfel încât s-a îndrăgostit iremediabil. Noutatea a dat-o peste cap suficient de mult încât să ignore faptul că el avea și o nevastă, a avut impresia că amănuntul urma să se remedieze. Cu Radu s-a cuplat prima dată dintr-o întâmplare, când idila cu Vlad s-a transformat într-o luptă inutilă. Normal că pe Radu l-a scos din sărite fantoma lui Vlad care le tot dădea târcoale și n-a rezistat foarte mult, dar s-au împăcat după ce-a ieșit ea din spital. Radu a fost cel care și-a dorit să revină, iar acum Gigi refuză să se gândească prea mult de ce anume l-a primit înapoi.

Îi prinde bine să fie câteva zile fără el. E plecat în Olanda la un concurs de hair styling unde îl însoțește pe Raul, iar ea va fi singură pentru câteva zile. Orașul doarme încă, e abia ora șapte și jumătate, duminică dimineața. Strada Republicii este absolut goală, vede doar doi gunoieri

ceva mai în față, un băiat și o fată cu vestele reflectorizante peste maiouri, scormonesc într-un coș și adună mizeriile de acolo, fără să ridice și punga. Până și covrigăria — unde mai mereu stă lumea la coadă — e închisă la ora asta.

Cu pantofi sport în picioare, nu aude nici măcar cum calcă, ar vrea chiar să fie și invizibilă. Întotdeauna a preferat să iasă pe străzi când e puțină lume și poate că mai are o oră să se plimbe în liniște.

Brașovul trece drept un oraș turistic și vor ieși cu toții în curând, ca un atac al termitelor. Normal că înțelege foarte clar că e nevoie de circulație, de turiști, că face bine la veniturile locale, dar ea îi urăște, pur și simplu. Îi vede cum năvălesc peste tot, cum se înghesuie și vociferează pe străzi, cum se împulzesc în Piața Sfatului pe la terase și stau la un suc o zi întreagă. Îi vede rar, pentru că nu-i suportă, dar nu e ceva care are legătură doar cu cei care nu sunt de aici, în general nu suportă oamenii, conversațiile gălăgioase, zgomotul sau mulțimile.

Biserica Neagră stă de strajă în capătul de sus al străzii. I-ar plăcea să fie pornită și fântâna arteziană și să se așeze puțin pe marginea ei. Mai are jumătate de drum până acolo, a apărut o doamnă în vârstă care trage după ea un cărucior, dar întoarce capul spre vitrinele de pe partea cealaltă, să aibă încă puțin impresia că e doar ea, ca-n visul acela pe care îl avea recurent în copilărie, când toată lumea împietrea și era doar ea vie și trează. Se vedea plimbându-se pe străzi, mereu singură, intra prin case, prin magazine, iar cei foarte puțini oameni peste care dădea erau nemișcați, cu ochii deschiși. În basme sunt blesteme care îi împietresc pe toți locuitorii, cel mai cunoscut e cel al Frumoasei din pădurea adormită, dar sunt multe, atât de multe încât ea se gândea uneori că ar fi fost posibil să facă vraja chiar și ea. Să aibă o baghetă magică și să-i pietrifice, apoi să se plimbe doar ea printre ei. Ar fi făcut-o noaptea, să rămână măcar

străzile curate, ar fi fost groaznic să-i transforme în plină zi când abia poți trece printre ei. Aglomerația e atât de mare în timpul verii încât poate că ar alege să facă asta iarna. Într-o dimineață de duminică, așa ca acum, tot la ora asta, când sigur nu ar fi nimeni.

În Piața Sfatului, o doamnă se odihnește pe o bancă, poziționată să vadă Tâmpa și inscripția uriașă cu Brașovul care luminează toată noaptea. Un bătrân merge cu un cadru și aruncă firimituri la porumbei. Gigi se așază pe marginea de piatră a fântânii, cu spatele la cei doi. Apa e oprită, așa că nu-i pare rău că stă cu spatele la instalație. Încearcă să-și imagineze cum arată interioarele caselor din jur, cele mai multe sunt transformate în birouri sau în apartamente de închiriat. Un oraș ca un hotel. În visul ei, cei mai mulți ar fi în pat și ar dormi. O lume întreagă în așteptare. Preferă varianta asta decât scenariul apocaliptic din „Toți oamenii sunt muritori”. În roman, contele Fosca a băut o poțiune care-l face să trăiască veșnic și e bântuit de imaginea sa când va rămâne singur pe lume, doar el și cu un șoricel pe care a încercat băutura miraculoasă, doar ei doi după ce toți ceilalți vor fi murit, după ce chiar și soarele va fi murit. Ei doi, singuri, în întuneric, pentru totdeauna.

Meseria ei o atrage către identificarea motivelor pentru a putea prelungi mai bine viața. Asta este explicația pretențioasă ce-i vine în cap de fiecare dată, atunci când vede cum cei care o întreabă cu ce se ocupă ridică din sprâncene când începe să le explice.

Poartă o rochie bleu cu flori mari, probabil floarea soarelui, foarte stilizate, asortată cu părul ei blond și creț, care i se revarsă pe umeri. Scotocște în geantă, scoate pachetul de țigări, apoi bricheta. Mai caută puțin și dă de un elastic cu care-și prinde părul într-un coc ridicat până pe creștetul capului. După ce fumează, se ridică brusc și se îndreaptă înapoi spre casă.

Își petrece ziua punând la spălat lucrurile din vacanță. Și-a promis că nu va face nimic, dar nu rezistă, așa că citește mailurile. În Grecia a făcut asta doar o singură dată pe zi, își dădea voie să verifice corespondența în fiecare dimineață. S-a abținut să răspundă sau să comenteze, deși ar fi vrut. Munca e totul pentru ea, știe asta și vede clar cum caută să fie ocupată tot timpul, să producă rezultate, să fie mereu prima, să știe tot, dacă s-ar putea. Radu râde și zice că e prea atașată de ceea ce face, dar îl lasă în pace, precis că e gelos. Când a fost numită colaborator în Serviciul de Analiză Comportamentală a felicitat-o și el ca toată lumea, a pretins că se bucură, dar ea îl vedea că era nemulțumit, ar fi vrut s-o știe liniștită, să fie ca el, să meargă doar la program și să se abțină de la orice altceva. Doar că ea nu-i așa! Mai are multe de demonstrat, în primul rând sieși. Nu știe când va fi destul de bună pentru ea însăși.

Morty zgârie la ușă. Precis că Raul l-a lăsat să doarmă în patul lor. N-are decât să se zbată cât vrea, își trage plapuma peste cap. Radu se va întoarce la sfârșitul săptămânii. Nu mai e mult. Dacă la început a certat-o ba că-i ia plapuma, ba că-l împinge, ba că se duce să doarmă departe de el, la margine, acum se poate lăfăi până vine el înapoi. Se dezvelește și aprinde lumina. O să mai citească puțin sau poate că va ieși din nou la o plimbare. S-a răcorit, e o noapte senină și stelele se văd incredibil de bine, poate că pe străzile lăturalnice e mai puțină lume.

CAPITOLUL 2 UNU

LUNA e ca un ac încovoiat. Când te uiți prin SkyView, ți-o arată plină, iar stelele există și dacă nu se văd. Cu telefonul, stelele se văd chiar și dincolo de nori, dacă ar fi, dar nu sunt, noaptea e senină. Ți le arată și dincolo de ziduri. Femeia ridică telefonul în direcția pădurii și vede constelația Leului. Îi place mult să o privească. Desenul de pe ecran arată un leu majestuos. Și-a descărcat aplicația când au fost Perseidele, la mijlocul lui august, tocmai pentru că nu se vedea nimic pe cer, așa că i-a plăcut să le vadă brăzdând ecranul. Și-a imaginat că e aproape același lucru, chiar dacă nu putea să le prindă cu ochiul liber, ele erau acolo și cădeau. Și-a pus o dorință. Ar fi vrut să aibă un copil și, dacă ar fi fost un băiat, i-ar fi plăcut să îl cheme Rasalas. E o stea din Constelația Leului. De atunci se uită pe cer în fiecare seară, știe că e important să-ți exprimi dorința și să crezi în ea suficient. Și să se gândească intens, ca și când ar avea băiețelul deja.

Sughite. O pomenește cineva.

Strada e pustie și se vede Poarta Șchei în capăt. Ea urcă pe aleea de deasupra stadionului și o ia pe Lacea. Cimitirul eroilor e slab luminat, poate că ar fi bine dacă ar fi niște lămpi care ar lumina pietrele? Biserica Sfânta Parascheva e pe dreapta, clădirea se scaldă într-un galben lăptos, dar în curtea cu morminte e întuneric. Doar a mai trecut pe

aici și nu i s-a întâmplat niciodată să audă sau să vadă ceva ciudat.

Pașii bărbatului din spatele ei sunt purtați de vânt, sunetul lor pare și mai pregnant din cauza ecoului. E sigură că e un bărbat după ritmul în care calcă.

El vede cum îi strălucește părul în lumina felinarelor, de parcă ar prinde viață de fiecare dată când trece pe lângă un stâlp. Coama de păr blond și creț se transformă într-o aureolă, apoi pălește, până când luminează din nou la următoarea sursă de lumină. O însoțește până acasă.

În clipa în care ea se oprește, el se ascunde după o mașină. Ea întoarce capul și nu vede nimic, a ezitat până când a făcut asta, parcă a început să joace un joc.

Oare de ce nu pune cheile în buzunarul cu fermoar al genții? Iar le caută. Ea se sprijină cu umărul stâng de poartă și scotocește cu ambele mâini. A nimerit peste telefon, apoi i-a dat drumul la loc, ar putea să lumineze cu el în poșetă, poate că le-ar găsi mai ușor.

Liniștea bruscă o avertizează că ceva s-a schimbat. Pașii nu se mai aud. O pală de vânt îi ridică ușor rochia, aerul e ceva mai rece. Copacii din pădurea de deasupra foșnesc și i se face pielea de găină, simte din cap până în picioare frigul brusc. Dă să se întoarcă, dar bărbatul îi cuprinde mijlocul cu o mână, o trage cu spatele spre el, iar cu mâna dreaptă îi acoperă fața cu un material rece și urât mirositor. Încearcă să țipe, dar deschiderea gurii o costă, cărpa îi umple gura și sunetele sunt din ce în ce mai slabe. Simte o mână pe gât, încearcă să se zbată. Cheile zdrăngănesc în mâna străină, gâtul îi e liber din nou. Are impresia că se va prăbuși, dar, odată ce au intrat în curte, parcă se simte mai ușoară. Plutește, aproape că dansează, doar că muzica nu se aude.

E atât de întuneric încât nu se mai vede nici măcar o stea.

CAPITOLUL 3 Luni, 2 septembrie

CONCEDIUL de două săptămâni a fost un lux pe care nu și l-a mai permis de atât de mulți ani — îi vine să spună că niciodată — încât nu-și mai aduce aminte, dar a insistat Radu și n-a avut ce-i face. De fapt, Radu a pus-o în fața faptului împlinit, i-a arătat rezervarea la vila din Halkidiki, nu a lăsat-o să comenteze prea mult, s-au urcat în mașină și au ajuns în paradisi după paisprezece ore în care ea mai mult a moțait pe scaunul din dreapta. Cea mai mare provocare a fost să găsească o soluție pentru Morty, pisoiul cel negru și rebel. Până la urmă l-a lăsat acasă, pentru că Raul, fratele lui Radu, și-a luat angajamentul să-l viziteze zilnic să-i dea de mâncare și să le aducă și pe fetele lui din când în când să distreze animalul.

I-ar fi putut povesti. Era o ocazie foarte bună să se apropie. Făcea mereu câțiva pași spre el, dar apoi începea să se teamă. Oare ar fi înțeles-o? Ar fi judecat-o? Cum ar fi fost să-i spună de după-amiaza pe care a petrecut-o cu tatăl ei la piscină? De soarele puternic, de liniștea din jur, de clipocitul apei și de susurul ușor al aparatelor de purificare. Era în șezlong și se pregătea să se despartă de el, acumulasă atât de multă ură, încât părea ca un fel de halo în jurul ei, o sferă înghețată care o urma pe oriunde mergea. Ion Alexa s-a apropiat atunci de ea și i-a oferit un caffè frappe. S-a așezat pe șezlongul de lângă ea și a rugat-o să-l ierte.

Intră în sediul serviciului județean de medicină legală. Ea preferă să-i spună institut, ce dacă Brașovul e puțin în urmă, ce dacă e doar un serviciu? Dar dacă ar spune că merge la serviciu ar putea fi unul oricare, și nu e. Îi zâmbește lui nea Pavel care citește ziarul la biroul din sala de așteptare:

— Bună dimineața, nea Pavel! Să te îmbrățișez.

El se ridică de pe scaun și fața toată îi râde:

— Măi, draga moșului, cum mai strălucești, ți-ai pus aur în păr și alta nu!

Gigi face o piruetă, apoi se duce spre el și-l sărută pe ambii obraji.

— Nea Pavel, cred că mi-ai lipsit.

— Mie mi-a fost dor de tine, cu siguranță.

Cel mai bun prieten al ei de la muncă e nea Pavel, șoferul. Blajin și înțelept, încerca de fiecare dată să aibă grijă de ea, să-i aducă și ei câte-o prăjitură, chiar dacă trebuia să se lupte cu Smaranda, soția lui, care încerca să păstreze bunătățile doar pentru familie.

— Coana mare a făcut deja zacuscă și ți-am adus și ție trei borcane, să nu le uiți când pleci, dar mai bine lasă că-ți aduc eu aminte.

— Vai, nea Pavel, ce drăguț ești! Te-a certat și de data asta?

— Nu, că i-am zis de la început că o să iau și pentru tine. Dar mai face o tură numai de ardei capia, din cea care-ți place ție așa mult. A zis că, dacă vrei, îți face și ție o porție întregă. Trebuie să mai treci pe la noi să o-mbunezi, că nu se simte destul de băgată în seamă.

— Ce mișto! Vreau, cum să nu vreau?! La zacuscă mă refer. De vizită nu știu ce să zic, nu promit. Auzi, Gigi se apleacă spre el, care mai e treaba pe aici? Mai e lumea supărată pe Lemnaru?

Directorul cel nou preluase postul abia de două luni și era transferat de la Cluj, nu de alta, dar luptele interne se soldaseră cu un eșec răsunător, astfel încât aduseseră pe cineva din-afară, iar angajații mai vechi se solidarizaseră în ură.

— Au început să realizeze că e mai ușor dacă se dau bine pe lângă el. Bătrânii, să mă ierți, că-s mai tineri ca mine, dar îs mai de demult ca mine p-aci, mai comentează din când în când, dar și-au dat seama că n-au ce face. Pentru Emil sau pentru tine a fost mai ușor, dar chiar și domnul Ispas s-a obișnuit. Pentru restul se pare că mai are nevoie de timp.

— O să fie distractiv. Lemnaru nu s-a plictisit de ședințele săptămânale?

— Nici vorbă. Cred că e atât de atașat de idee, că o să mă cheme și pe mine în curând să asist la ele.

— Eh, nea Pavel, ai putea să vii.

El râde și duce mâna la gură.

— Tot nu te-ai dus la dentist, așa-i?

— Nici nu mă duc.

— Dar un implant nu e chiar așa o mare scofală.

— Lasă-mă-n pace, că nu-ți mai aduc zacuscă!

E reconfortant să revină acasă. Își dă seama că acasă e munca. Și nu casa în care a crescut și încă mai locuiește. De un an, de când s-a mutat Radu la ea, o simte diferit, nu ca umbra a ceea ce a fost toată copilăria și tinerețea ei, ci ca pe un loc la care se poate adapta. Încă nu a schimbat mare lucru, doar două veioze, se tot chinuie să schimbe mobila din nou. Poate că nu are rost, lui Radu i-a venit ideea de a se muta în afara orașului. Și poate că nu e atât de rea. El visează să stea undeva la țară, cât mai izolați, să aibă multe animale. Un fel de grădină zoologică în natură, unde animalele să fie libere și adaptate. Grecia i-a oferit un model, erau acolo o căprioară, trei iepuri care distrugau

grădina, doi căței, nenumărate pisici. Căsuța era fix pe plajă, doar cinci apartamente. Terasa lor dădea spre mare. Atât și-a dorit: să doarmă, să zacă la soare și să citească. Uneori, visurile se îndeplinesc. Privea în gol, dar o trezește nea Pavel:

— Mi-a zis Emil să-ți transmit, cum te văd, să citești mesajul pe care ți l-a lăsat.

— Nu mi-a trimis niciun mail, am verificat ieri.

— Asta faci tu duminica?

— Am ajuns vineri noapte, sâmbătă am zăcut, a fost aglomerat tare pe drum, dar ieri am avut timp. Radu a plecat pentru o săptămână în Olanda.

— A zis că ți l-a lăsat în mapă.

— Bine, mă uit. Să ai o zi bună!

— Și tu, și să fie liniște!

Vede holul pustiu. Încă e lumea în vacanță. Se duce în vestiar, își deschide dulapul și se dezbracă de fusta înflorată și de bluza roz aprins și își trage pe ea mai întâi pantalonii, apoi jacheta, fără să-i deschidă nasturii. Albe, amândouă. Culorile sunt pentru exterior, aici trebuie să fie totul doar alb și nu pentru că așa i se cere, admiră colegii care au costume turcoaz, vișinii, verzi, ci pentru că ea trebuie să facă o distincție clară între lumea de afară și cea dinăuntru. Albul a fost cândva culoarea de doliu a reginelor din Europa medievală, iar numele ei, pe care și-l detestă, Regina, probabil că e cel care a făcut-o să țină la ritualul ăsta. Verifică hainele încă o dată după ce le-a îmbrăcat, sunt impecabile. Își ia bentița și-și adună părul.

Trece pe lângă ușa directorului. Domnul doctor Lemnaru i-a făcut o impresie bună, omul e profesionist. La cei aproape șaiszeci de ani, s-a mutat la Brașov pentru că a fost promovată, dar și ca să scape de acasă, așa cum îi plăcea lui să glumească, deși toată lumea înțelegea că vorbea serios. Pe ea a lăsat-o în pace, implicarea în